

De samme Varer, som i 1916 betaltes med 2 000 Kr., kunde man i 1914 købe for 1 500 Kr. Hvis Udgiftstallet for de 4 Grupper i 1920—21 er 2 700 Kr., ligger det altsaa 80 pCt. over det tilsvarende Tal for 1914. Ved Beregningen af Lønreguleringsprocenten maa Udgiftstallet for 1920—21 (2 700 Kr.) derfor sættes lig 180. Gør man det, vil man faa følgende Lønreguleringsprocenter:

Udgiftssum for de 4 Grupper	Dertil svarende Lønreguleringsprocent i det følgende Finansaar
3 000 Kr.	100
2 900 —	90
2 800 —	85
2 700 —	80
2 600 —	70
2 500 —	65
2 400 —	60
2 300 —	50
2 200 —	45
2 100 —	40
2 000 —	30
1 900 —	25
1 800 —	20
1 700 —	10
1 600 —	5
1 500 —	0
1 400 —	÷ 5
1 300 —	÷ 10
1 200 —	÷ 20
1 100 —	÷ 25
1 000 —	÷ 30

Ideelt set maa man altsaa stille det Krav, at det Tal, der benyttes som Basis ved Beregningen af Lønreguleringsprocenten, skal være lige saa mange Procent større end 100, som Udgiftssummen for de 4 Grupper i 1920—21 er større end 1 500 (den tilsvarende Udgiftssum for 1914). En anden Ting er det, at de meget høje Lønreguleringsprocenter, man her ved kommer til, maaske ikke kan kræves at blive aktuelle; man kan jo godt standse f. Eks. ved 50 og ÷ 20; det betyder kun, at man vilkaarligt begrænser Foranstaltningens Rækkevidde som lønregulerende.

Da man ved Valget af de i Lovforslaget foreslaaede Sætser for Normalløn-

ningerne er gaaet ud fra Prisniveauet i 1914, følger det af foranstaaende Betragtning, at Basistallet til Brug ved Beregningen af Lønreguleringsprocenten bør være lige saa mange Procent større end 100, som Prisniveauet for Føde, Beklædning, Brændsel og Bolig i 1920—21 er højere end i 1914. Med fuld Sikkerhed vilde denne Prisforskel naturligvis først kunne fastslaaes efter Udløbet af Finansaaret 1920—21, og naar Basistallet er foreslaaet fastsat til 000, er dette derfor til en vis Grad vilkaarligt, men dog med væsentlig Støtte i de Oplysninger, der foreligger om Prisniveauet i Øjeblikket og den herskende Tendens i Varepriseres Bevægelse.

Naar man har foreslaaet, at der ved Beregningen af Lønreguleringsprocenten foretages Afrunding til Tal, der er delelige med 5, skyldes det dels praktiske Hensyn, idet Administrationens Beregninger af Lønreguleringsstillæg og Fradrag for de enkelte Tjenestemænd herved vil lettes betydeligt, dels den Betragtning, at det vilde være urimeligt, om ganske smaa Svingninger i Prisniveauet skulde medføre Forandring af Lønningerne. At Afrundingen — saaledes som foreslaaet — sker nedad, naar Tallet er over 100, og opad, naar det er under 100, virker i samme Retning som Begrænsningen af Lønreguleringen til en Del af Lønnen (den bevægelige Del): trods Tillæg og Fradrag bliver baade Dyrtid og lave Priser følelige for Tjenestemændene ligesom for den øvrige Del af Befolkningen; (jfr. Underbilag 5).

I det foregaaende er berørt Forslaget om Fastsættelse af en højeste og en laveste Grænse for Lønreguleringsprocenten. Det synes utvivlsomt, at saadanne Grænser maa sættes, da der i modsat Fald vilde være Mulighed for, at den hele Foranstaltning kunde sprænges. Med Henblik paa Forholdene i de seneste Aar i de krigsførende Lande maa det erkendes, at en Stigning af Prisniveauet til det flerdobbelte af det normale ikke ligger udenfor Grænserne af det tænkelige. Hvis man ikke satte nogen Maksimumsgrænse for Lønreguleringsprocenten, vilde